

?Vull ser una progre madrilenya

«En una altra vida jo vull ser una progre madrilenya. Més que res, perquè ser catalana és esgotador»

«A Madrid, com ja sabeu, hi ha 'ambientillo' cada nit» | Pixabay

L'altre dia, per les xarxes, vaig verbalitzar un dels meus somnis més ocults: en una altra vida jo vull ser una progre madrilenya. Més que res, perquè ser catalana és esgotador. Viuria al barri de Malasaña i estudiaria literatura comparada, i podria permetre'm ambdues coses perquè el meu papa va ser durant bastant de temps un càrrec del PSOE en algun ministeri social.

Si fos una progre madrilenya, podria estar molt feliç amb l'acord de govern a què han arribat Pedro Sánchez i Pablo Iglesias, i hauria sortit a brindar aquesta setmana un parell de vegades. Perquè a Madrid, com ja sabeu, hi ha *ambientillo* cada nit. És el que té viure en una ciutat cosmopolita i moderna.

Si fos una progre madrilenya m'informaria de l'actualitat escoltant la SER i llegint *El País*, potser fins i tot *Eldiario.es*, tot i que aquests últims publiquen massa informació sobre Catalunya i no els consideraria gaire objectius. De la SER m'encantaria tota la programació, des de l'Àngels Barceló a primera hora fins als programes d'humor com *La Vida Moderna*. Quins farts de riure que em faria i com se n'enfoten de tot, fins i tot dels presos catalans. És que no tenen filtres, eh! Quins bandarres.

Però amb el tema català no es podria dir que sóc una persona desinformada o que no m'interessa. És clar que m'interessa: em vaig vestir de blanc per anar a la manifestació d'Hablemos i a vegades tuitejaria sobre el tema titllant els dos governs d'irresponsables i demanant diàleg a les dues bandes. Equipararia qui exerceix la repressió amb aquell que la pateix perquè, escolteu, no

pot ser que estiguem encallats amb temes de nacionalismes quan tenim altres prioritats a l'agenda política. Per exemple, el canvi climàtic. Per què no en parlen els catalans, del canvi climàtic?

Seria madrilenya, sí, però estaria oberta a escoltar quines són les problemàtiques de bascos i catalans. Segurament aniria a alguna xerrada de Javier Cercas o Eduardo Mendoza, dos grans plomes d'aquest país que sempre s'han d'escoltar. De fet, seria una persona amb la ment molt oberta i disposada a escoltar tothom. Penseu que segurament triaria fer alguna d'aquelles assignatures "d'altres literatures d'Espanya", que d'acord que no tenen molts crèdits, però demostren el meu interès en la pluralitat dins d'un patriotisme sa i modern.

Si fos una progre madrilenya em passejaria pel Prado les meves tardes lliures amb faldilla *plisada* i un jersei color bordeus i apuntaria idees en alguna llibreteta mentre em deixo envair pels meus pensaments. M'encantaria escriure, potser tindria un blog o, amb sort, algun petit espai en un mitjà de comunicació. Allà aprofitaria per divagar sobre temes de filosofia i per escriure sobre com els nacionalismes han acabat amb el cosmopolitisme a què hauríem d'aspirar. Si em volgués fer la rebel escriuria sobre Podemos i Más Madrid. Sincerament, seria més d'Errejón, però he d'admetre que decidir el meu vot entre PSOE, Unidas Podemos i Más País no va ser cosa fàcil.

Quan fossin les sis o les set del vespre recolliria el meu nòvio de la feina. Ell curraria en un Ministeri, segurament d'assessor, i s'assemblaria al Toni Roldán o al Nacho Corredor, que és més jovenet i fa més per mi. Amb ell aniríem de copes i discutiríem sobre la situació del poble sahrauí o de Bolívia i el cop d'Estat mentre em queixo indignada de com es blanqueja la situació des dels mitjans de comunicació.

En una altre vida m'agradaria ser una progre madrilenya, perquè és envejable poder defensar l'status quo amb tranquil·litat i sabent que no tindrè cap problema. Però, sobretot, perquè ser dona, catalana, de classe baixa i nació oprimida, que voleu que us digui, és esgotador.